

Situace, ve které jsem se dobře zachovala?

28. května 1968

Vietnam, delta řeky Mekong, provincie An Lao

Bylo deštivé, ale parné ráno. Vyhrabala jsem se z propoceného pelechu a zjistila, že v při devadesáti procentní vlhkosti vzduchu pomalu nechce hořet ani cigáro. K snídani byla klasika - náhražka kafe a sendvič sněčím, co jen vzdáleně připomínalo maso. Vše odporně teplé a na hranici tekutosti.

Potom briefing, kápo nám vykládal něco o kontrole vesničanů v nějaký díře, kterých je tu kolem bezpočet. Všichni jsou to banda komunistických kolaborantů a je prý jen na nás, abychom je přesvědčili o výhodách hamburgerů a coca coly. Kašlu jim na tyhle řečičky, přeci jen je nejlepší najít si nějakou díru, zastřílet si na opice na stromech a ve finále zavolat chlapce od letectva, aby nám našťípali pár hektarů třísek a splnili si kvóty pro pilotní přídatky. To byla má ctižádost a "sociální citění"...

Tak jsme naskákali do našich plechovejch much a už jsme si to šněrovali kamsi do močálů a pralesa. Brali jsme to hákem, po čtvrthodince jsme zahlédli nějakou vesnici a abych řekla pravdu, bylo nám jedno, jestli je to opravdu ta pravá. Nebylo kde sednout, tudíž jsme nacpali prázdnou bednu od munice trhavinou a zvesela ji shodili do lesejčka pod námi.

Zaprášilo se a hned jsme měli vykácené parádní kurty. Pilot posadil mašinu a začala legrace. Pamatuji si, že jsem při výskoku koutkem oka zahlédla přilétat oranžové světlo a najednou jsem metala kozelce. Po chvíli přepočítávání zdravých kostí jsem zjistila, že jsem se kupodivu dobrala k nejvyššímu číslu ze všech zúčastněných. Možná jsem si připočítala i nějaké z těch, které se bezprizorně válely kolem mne, ale viditelně mi nic nechybělo.

Show byla na světě. Kolem se protahovali v komických pohybech mí přátelé a já náhle pocítila záchvat patriotismu. Jonymu visely obě nohy pouze v nohavicích a jen je sledoval vytřeštěným pohledem karetního hráče, který se stal obětí podvodníka... Kupodivu jsem zaregistrovala, jak kolem mne začíná podivně mlaskat vodou nasáklá hlína a občas nás mine světluška (to se ve dne rovná zázraku, nebo není něco v pořádku).

A potom mi to konečně sešlo! Při pohledu na komicky malé postavičky v běžových špičatých kloboučcích běžících k nám jsme začali mít naspěch. Čapla jsem Jonyho za límec a upalovala s ním k nejbližšímu křoví. Tam jsme se nikým nepozorováni zahrabali do trávy a řekli jsme si, že těm vřešťanům lehce zatopíme. Vzala jsem vysílačku a zavolala leteckou podporu.

Srdce se mi vzedmulo pýchou, když mi nad hlavou prosvištěli naši kamarádi z námořnictva. Najednou mi bylo ale trošičku horko a začala jsem podezřele doutnat. Koukla jsem na mapu a v tom mě to trklo. Rákosníci byli v sektoru R6, avšak já od mala trpěla menší vadou řeči... Řekněme, že za R mám od mala náhradu v mnohem sympatičtějším písmenku J. A co čert nechtěl, ustlali jsme si zrovinka v sektoru J6.

Z dálky slyším Jonyho strašlivě křičet: "NAPAAAAAAAALM!!!!!!" a v nohou jsem ucítila palčivou

bodavou bolest... Padám na pravý bok a slyším: "Palmovka, příští stanice..."

Sedím v metru celá opocená hledím do tváře stařeny výrazně asijských rysů, jež mi nenápadně masíruje nárt hůlkou dosti špičatou na to, aby mne vyrušila ze spánku spravedlivých. "Jony nikde, tak holt musím spáchat dobrý skutek na té drzé bábušce," řekla jsem si a uvolnila jsem jí místo (přirozeně jen z toho důvodu, že jsem na Palmovce plánovala vystoupit). Babička něco zamumlala v kantonském dialektu – zřejmě poděkování a mne u srdíčka zahřálo, že patřím k té části mládeže, která ještě není tak zkažená...

13.4.2004

Věra Šumová

P.S.: Veliké poděkování patří bráškově za technickou konzultaci ;)